

1060**ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI**

z dnia 26 października 2000 r.

w sprawie zasad i trybu postępowania właściwych organów w wypadku, gdy liczba osadzonych w zakładach karnych lub aresztach śledczych przekroczy w skali kraju ogólną pojemność tych zakładów.

Na podstawie art. 248 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. — Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557 i Nr 160, poz. 1083, z 1999 r. Nr 83, poz. 931 i z 2000 r. Nr 60, poz. 701) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. W wypadku gdy liczba osadzonych zakwaterowanych w zakładach karnych i aresztach śledczych oraz podległych im oddziałach zewnętrznych, zwanych dalej „zakładami”, przekroczy w skali kraju ogólną pojemność tych zakładów, Dyrektor Generalny Służby Więziennej, w terminie 7 dni od dnia przekroczenia pojemności, przedstawia informację o tym, zwaną dalej „informacją”, Ministrowi Sprawiedliwości, dyrektorom okręgowym Służby Więziennej oraz dyrektorom zakładów.

2. Minister Sprawiedliwości przekazuje informację ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych oraz Ministrowi Obrony Narodowej, a także prezesom sądów apelacyjnych i wojskowych sądów okręgowych, prokuratorom apelacyjnym i wojskowym prokuratorom okręgowym.

§ 2. 1. Po otrzymaniu informacji dyrektor okręgowy Służby Więziennej oraz dyrektor zakładu jest obowiązany, każdy w zakresie swojego działania, podjąć czynności mające na celu przystosowanie pomieszczeń nie wliczanych do pojemności zakładu do wymogów cel mieszkalnych.

2. Na dodatkowe cele mieszkalne, o których mowa w ust. 1, nie mogą być przeznaczone pomieszczenia, które są niezbędne dla zachowania prawidłowego funkcjonowania zakładu.

3. W dodatkowych celach mieszkalnych zakwaterowuje się osadzonych na czas określony po przekroczeniu pojemności zakładu.

4. W wypadku wykorzystania miejsc zakwaterowania w dodatkowych celach mieszkalnych osadzonych można umieścić w warunkach, w których powierzchnia celi na jedną osobę wynosi mniej niż 3 m².

§ 3. Dyrektor okręgowy Służby Więziennej informuje Dyrektora Generalnego Służby Więziennej, w ustalonych przez niego terminach, jednakże nie rzadziej niż raz na 7 dni, o liczbie osadzonych zakwaterowanych w podległych mu zakładach, liczbie miejsc oraz ich wykorzystaniu w pomieszczeniach, o których mowa w § 2, a także o liczbie osadzonych umieszczonych w warunkach, w których powierzchnia w celi mieszkalnej na jedną osobę wynosi mniej niż 3 m².

§ 4. 1. W wypadku gdy liczba osadzonych zakwaterowanych w zakładach przekroczy w skali kraju ogólną pojemność tych zakładów o 10%, prezes sądu apelacyjnego przekazuje niezwłocznie tę informację prezesom sądów okręgowych i rejonowych z obszaru działania sądu apelacyjnego, prezes wojskowego sądu okręgowego — odpowiednio prezesom wojskowych sądów garnizonowych, a prokurator apelacyjny oraz wojskowy prokurator okręgowy — podległym im kierownikom jednostek organizacyjnych prokuratury.

2. W wypadku, o którym mowa w ust. 1, stosuje się także tryb przekazywania informacji określony w § 1.

§ 5. Po otrzymaniu informacji, o której mowa w § 4, prezes właściwego sądu niezwłocznie zarządza:

- 1) zbadanie spraw, w których skazani na karę pozbawienia wolności nie rozpoczęli jeszcze jej odbywania, celem ustalenia dopuszczalności odroczenia wykonania tej kary,
- 2) podjęcie działań organizacyjnych zmierzających do skierowania przez sąd na posiedzenie spraw, w których dopuszczalne jest odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności, celem rozważenia przez sąd możliwości wydania postanowienia na podstawie art. 151 § 1 Kodeksu karnego wykonawczego,
- 3) zbadanie spraw, o których mowa w art. 79 § 1 Kodeksu karnego wykonawczego, w celu ustalenia kolejności wzywania do stawienia się skazanego w zakładzie karnym w wyznaczonym terminie,
- 4) inne działania organizacyjne zmierzające do skorzystania przez sąd z uprawnień wynikających z przepisów Kodeksu karnego wykonawczego.

§ 6. W miarę potrzeby prezes właściwego sądu wyznacza sędziego do rozpatrywania spraw dotyczących odroczenia kary pozbawienia wolności oraz czynności, o których mowa w § 5 pkt 1.

§ 7. Prezes sądu, nie rzadziej niż raz w miesiącu, za pośrednictwem prezesa sądu apelacyjnego, a prezes wojskowego sądu garnizonowego odpowiednio za pośrednictwem prezesa wojskowego sądu okręgowego, informuje Ministra Sprawiedliwości o liczbie osób, co do których sąd orzekł o odroczeniu wykonania kary pozbawienia wolności lub o warunkowym przedterminowym zwolnieniu.

§ 8. Po otrzymaniu od prokuratora apelacyjnego lub wojskowego prokuratora okręgowego informacji, o której mowa w § 4, właściwy kierownik jednostki organizacyjnej prokuratury niezwłocznie podejmuje

działania organizacyjne zmierzające do wykorzystania w toczących się postępowaniach uprawnień prokuratora, określonych w art. 21 Kodeksu karnego wykonawczego, w celu ograniczenia liczby osób przebywających w zakładach.

§ 9. Kierownik jednostki organizacyjnej prokuratury, nie rzadziej niż raz w miesiącu, za pośrednictwem prokuratora apelacyjnego lub odpowiednio wojskowego prokuratora okręgowego, informuje Ministra Sprawiedliwości o liczbie osób, co do których sąd uwzględnił wnioski prokuratora o odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności lub o warunkowe przedterminowe zwolnienie.

§ 10. Dyrektor Generalny Służby Więziennej przekazuje, nie rzadziej niż raz w miesiącu, Ministrowi Sprawiedliwości informację o liczbie osadzonych zakwaterowanych w zakładach.

§ 11. W wypadku gdy liczba osadzonych zakwaterowanych w zakładach zmniejszy się poniżej stanu, o którym mowa w § 4 ust. 1, lub gdy osiągnię w skali kraju stan zgodny albo poniżej ogólnej pojemności tych zakładów, Dyrektor Generalny Służby Więziennej niezwłocznie powiadamia o tym Ministra Sprawiedliwości. Przepisy § 1 i § 4 stosuje się odpowiednio.

§ 12. Traci moc rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 czerwca 1999 r. w sprawie zasad i trybu postępowania właściwych organów w wypadku, gdy liczba osadzonych w zakładach karnych lub aresztach śledczych przekroczy w skali kraju ogólną pojemność tych zakładów (Dz. U. Nr 61, poz. 669).

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: *L. Kaczyński*

1061

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI

z dnia 30 października 2000 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie kierowania ruchem drogowym.

Na podstawie art. 6 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. — Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. Nr 98, poz. 602, Nr 123, poz. 779 i Nr 160, poz. 1086, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 133, poz. 872, z 1999 r. Nr 106, poz. 1216 oraz z 2000 r. Nr 12, poz. 136, Nr 43, poz. 483 i Nr 53, poz. 649) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 4 maja 1999 r. w sprawie kierowania ruchem drogowym (Dz. U. Nr 48, poz. 481) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 2:

a) w ust. 1 skreśla się wyrazy „(Dz.U. Nr 98, poz. 602, Nr 123, poz. 779 i Nr 160, poz. 1086 oraz z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 133, poz. 872)”,

b) w ust. 2 w pkt 4 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 5 i 6 w brzmieniu:

„5) kierujący autobusem przeznaczonym do przewozu dzieci do szkoły podczas trwania postoju w miejscach postoju związanych z wsiadaniem lub wysiadaniem dzieci,

6) umundurowany i odpowiednio oznakowany pracownik nadzoru ruchu komunikacji miejskiej.”;

2) w § 7 w ust. 2 wyrazy „w § 2 ust. 2 pkt 1 i 2” zastępuje się wyrazami „w § 2 ust. 2 pkt 1, 2 i 5”;

3) § 8 otrzymuje brzmienie:

„§ 8. Osoby, o których mowa w § 2 ust. 2 pkt 2, 3, 5 i 6 oraz w art. 6 ust. 1 pkt 4—6 ustawy, mogą wykonywać czynności związane z kierowaniem ruchem drogowym pod warunkiem ukończenia szkolenia, o którym mowa w § 9 ust. 1.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2001 r.

Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji:

M. Biernacki